

Dýměják

Tři sestry

Padá listí stromů, je zas vojny čas, dopisama domů, v noci stír
at slzy z řas,
pochodovat s kvérem, sborka, bosorka, takhle trávit dny a v zim
ě, v dešti, za horka.

Jak to ale navlíct, až přijdou odvody, zdravej jsem jak řípa, n
emám rodinný důvody,
pak jsem dostal nápad s kožní nemocí, nechám si jí vykérovat, l
éčí se kremací.

Ráno pak na obvodní na vojenský správě, svlík jsem se do trenek
a lakmus počůral,
major čet ve spisech a říkal že zlej dráb je a já mu kěrku such
ý lepry ukázal,
hrozně se zachechtal a rozepnul si límec a já jsem cítil, že mo
u modrou si čert vzal.
Co tam major měl, co tam major měl, co tam major měl, no to byl
dýmějovej mor!

Říkal že už dávno, když na vojnu měl jít, byl Vyšehradskéj jez
ec a chtěl zůstat tam a pít,
jeden pener z Růžku, co seděl před válkou za dva rummy kéroval a
žil jen zahálkou.

Major nebyl major, jen hodně mladej kluk, nechal si sjet dýmějá
k a zkroutil se jak luk,
byl si téměř jistej, že z vojny pude pryč, třiset let už krade
řízky, v pátek hraje bridž.

Ráno pak na obvodní na vojenský správě, svlíknul si podvíkačky,
do skla načůral,
major čet ve spisech a říkal že zlej dráb je a jezdec kěrku dým
ějáku ukázal,
major ze zachechtal abylo vidět ústa, naprosto bez zubů a dáseň
samou krev.
Co tam major měl, co tam major měl, co tam major měl, no to byl
scorbut kerděje.